

Chương 22

Khẩu Phật Tâm Xà

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Bọn văn bối đang muốn đến Quân Sơn đây!

Nàng bực dọc vì ngôn ngữ úp mở của Đường Vô Ảnh, đã thế lão còn hăm hù, hằn học, chẳng biết lão giận ai, dù lão không gay gắt với đối tượng, cái thái độ đó, ai mà chịu nổi!

Lão nhân vụt dịu giọng:

- Với dũng khí và quyết tâm đó, thì trên đời này, có việc chi mà hai người không làm nổi! Nhưng, giả như hai người thực sự muốn đến Quân Sơn, thì ta khuyến cáo hai người phải dè dặt lắm!

Tiêu Phi Vũ muốn hỏi thêm một vài điểm, nhưng Đường Vô Ảnh tiếp luôn:

- Ta đã nói những lời có thể nói, các người hãy liệu lượng mà hành sự. Việc của vũ lâm ngày sau, là phần của các người đó! Nhưng, cái ngày thành công của các người, vị tất ta được chứng kiến! Ta đã già lắm rồi, còn gì nữa! Đường môn bất hạnh.

Lão dừng lại, chừng như cố nhếch một nụ cười thảm. Lão trầm ngâm một chút, đoạn cao giọng tiếp:

- Tuy nhiên, cơ nghiệp của họ Đường vững như bàn thạch, đừng ai mong hủy diệt.

Đêm nay, lão nói nhiều lời bí ẩn quá! Và phong độ mà lão đã bỏ quên từ sau ngày quy ẩn bỗng chốc bừng lên, khí khái dũng mãnh như lúc thiếu thời.

Triển Mộng Bạch biết lão nhân lo nghĩ về Đường Dịch. Và tâm tư của lão lúc đó phải rối loạn phi thường.

Chàng cung kính thốt:

- Nếu tiền bối có việc gấp, văn bối không giám dây dưa làm mất thì giờ của tiền bối. Từ nay, văn bối xin tuân theo sự giáo huấn của tiền bối, hết sức giữ gìn.

Đường Vô Ảnh gật đầu:

- Phải đó! Các người phải cẩn thận trong hành trình. Nếu ngày sau... hừ!... Còn nói sau làm gì chứ!

Lão vẫy tay:

- Khiêng kiệu trở về!

Lão không nhìn thoáng qua Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch, nhưng cả hai đưa lão qua một đoạn đường, dĩ nhiên đưa bằng ánh mắt!

Nàng thốt:

- Cái lão nhân đó, chừng như biến đổi!...

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Trong tâm tư lão có sự lo nghĩ lớn lao lắm! Và sự đó hẳn có liên quan đến việc Đường Dịch sai người mang chiếc hộp đến Quân Sơn! Lạ thật, chừng như lão đề cập bóng gió đến một điểm bất thường...

Bỗng, chàng cười mấy tiếng, tiếp luôn:

- Có lẽ ta nghe lầm chứ con người có võ công như thế đó, thì còn gặp sự hung hiểm gì nữa chứ?

Cả hai hồi ức lại những việc đã qua, tưởng chừng mình vừa trải qua một giấc mộng hãi hùng. Đến lúc đó, bàn tay của họ còn rịn mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, bù lại, họ khám phá được khá nhiều bí mật.

Họ quyết định, dù dọc đường có gặp trở ngại nào, họ cũng phải san bằng mọi cách, cốt làm sao đến được Quân Sơn.

Điều mà Tiêu Phi Vũ lo nghĩ hơn hết là tình trạng của Triển Mộng Bạch. Thương thế của chàng rất nghiêm trọng, muốn chữa lành tất phải mất một thời gian lâu, mà cần phải được chữa trị gấp, nếu để dây dưa, rất có hại.

Nhưng tìm đâu ra một danh y trong thời gian khẩn cấp?

*

* *

Đường Vô Ảnh không vào tiền viện, mà lại vòng vào hậu viện, rồi thẳng đến nơi tịnh xá biệt cư.

Đường Bảo và Hắc Yến Tử đứng chực tại cửa, thần sắc nghiêm trọng.

Thấy lão nhân mới về, Đường Bảo bước tới, nghiêng mình trình:

- Gia gia ở trong đó...

Hắn lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chính hắn có nghe phong phanh gia gia hắn đuổi Triển Mộng Bạch, quyết giết chàng, hắn lập tức thông báo với Đường Vô Ảnh. Thông báo rồi, thấy lão tổ tông phản nộ, hắn lại hối hận.

Đường Vô Ảnh cao giọng:

- Ta biết rồi! Hắn dám chẳng đến sao chứ?

Lão gọi Hắc Yến Tử:

- Người đến đây làm gì? Không thích làm tân lang sao?

Hắc Yến Tử cúi đầu:

- Bẩm lão tổ tông, tôn nhi...

Đường Vô Ảnh chặn lại:

- Khỏi nói gì cả! Hãy về động phòng gấp! Lão đang mong có cháu sớm đây!

Lão quát luôn:

- Bọn khiêng kiệu cũng đi luôn!

Đoạn day qua Đường Bảo:

- Bảo nhi dìu ta vào.

Đường Bảo đưa lão vào trong nhà.

Đường Dịch đang quỳ trước chiếc giường.

Lão tổ tông vẫy tay:

- Bảo nhi lui ra đi!

Đường Bảo muốn nói gì đó, nhưng nhìn sang Đường Dịch hấn nín luôn, đưa Đường Vô Ảnh đến giường, nghiêng mình chào, cáo thoái.

Lão nhân ngồi trên giường, không nói năng gì, nhắm mắt lại, tay mò mò.

Đường Dịch vội cầm chiếc túi đựng kẹo đưa tới.

Lão nhân lấy từng viên, từng viên bỏ vào miệng, nhai nhóc nhách, mắt vẫn nhắm.

Đường Dịch cố dần lòng, quỳ tại đó, bất động.

Lâu lắm, Đường Vô Ảnh vụt hỏi:

- Sao người không nói năng gì cả?

Đường Dịch đáp:

- Gia gia không nói gì, hài nhi đâu dám khai khẩu trước?

Đường Vô Ảnh mở mắt ra, bắn tinh quang, cất giọng oang oang:

- Làm gì không dám khai khẩu chứ! Bất quá, người không còn lời để nói, phải vậy chăng? Hả? Phải vậy chăng?

Đường Dịch ấp úng:

- Hài nhi...

Lão nhân mắng át:

- Cái gì hài nhi? Người là hài nhi của ai? Người là một tên khốn nạn, một thất phu, một con chuột nhắt, một con chó! Một gã súc sanh bất hiếu...

Ngực lão phập phồng, râu tóc rung rinh, hơi thở hỗn hển, đúng là lão đang phẫn nộ cực độ...

Lão tiếp:

- Nói cho ta nghe! Nói! Vật gì trong chiếc hộp?

Đường Dịch đáp gọn:

- Thôi Mộng Thảo!

Đường Vô Ảnh quát một tiếng lớn, rồi bật cười cuồng dại:

- Súc sanh dám nói thật à?

Đường Dịch bình tĩnh đến lạnh lùng:

- Hài nhi không dám lừa dối lão nhân gia.

Đường Vô Ảnh hét:

- Người không dám lừa ta? Ta hỏi người, tại sao người đưa Thôi Mộng Thảo cho con tiện nhân đó?

Lão đập tay xuống chiếc bàn con, bàn vỡ vụn, kẹo văng tung tóe.

Đường Dịch điềm nhiên:

- Tô Siễn Tuyết không phải là tiện nhân. Bà ta với hài nhi...

Đường Vô Ảnh quát chặn:

- Ta biết con mụ đó có liên quan với người như thế nào! Người có hiểu không, chẳng những chỉ liên quan với một mình người thôi, mụ ta còn tiếp cận với nhiều người khác nữa! Mụ là một con người cực kỳ ti tiện, một kỹ nữ không hơn không kém, có giọng nói lời ca, và cũng lả lướt hơn bọn bán dạng buôn hình. Phàm trong võ lâm, ai có chút thịnh danh, là mụ tìm tới, cầu cạnh cho kỳ được! Cho nên, hầu hết các tông chủ, chưởng môn, trưởng giáo, đều có âm thầm đi lại với mụ. Đừng lầm tưởng người là người lý tưởng của mụ! Không tin thì người cứ làm một cuộc điều tra kín là biết ngay! Cho đến cả lão cổ quái kia mà cũng...

Lão cổ quái nào? Đường Vô Ảnh chưa kịp nêu ra, Đường Dịch vội chặn:

- Gia gia hiểu rành quá, hay là gia gia...

Đường Vô Ảnh hét:

- Người muốn nói gì?

Đường Dịch lạnh lùng:

- Hài nhi có muốn nói chi đâu?

Lão nhân rít lên:

- Loạn rồi! Loạn rồi! Người có biết mụ cần Thôi Mộng Thảo để làm gì không?

Đường Dịch lắc đầu:

- Hài nhi không biết!

Đường Vô Ảnh hừ một tiếng:

- Đã không biết, sao người còn trao cho mụ?

Đường Dịch đáp gọn:

- Bà ta muốn hài nhi trao cho bà cả gia sản, thì hài nhi cũng trao luôn!

Đường Vô Ảnh nổi giận:

- Súc sanh cả gan thật! Người...

Gân mặt vòng lên, từng thớ thịt giật giật, lão run run giọng thốt không thành câu:

- Người... người... người...

Bỗng, lão nhón mình lên, mười ngón tay biến thành móc câu, chụp vào yết hầu Đường Dịch.

Lão chụp quá nhanh, song Đường Dịch có phòng bị trước, nên vừa thấy lão nhích động là y giở ngay thân pháp Di Hình Hoán Vị, thoát ra xa bảy tám thước.

Tay chưa tới, chân đã xê dịch rồi. Lão nhân bỏ cái chụp tay chưa tới, chân lão khẽ xê dịch, một ánh sáng bắn vào người Đường Dịch.

Đường Dịch không xoay đầu lại, từ vị trí mới, vọt thêm mấy bước xa, lệch hướng qua một bên.

Một loạt tiếng bốp bốp vang lên, đẩy hạt ngân tinh bắn vào khung cửa, gấn cứng tại đó.

Lão nhân run giọng quát:

- Người dám à? Người chạy...

Ấn bàn tay xuống lấy đà, lão tung mình theo.

Đường Dịch đã ra tới ngoài cửa rồi.

Vì đôi chân tàn phế, lão nhân đành rơi xuống lại chỗ, kêu một tiếng phịch.

Mặt lão trắng nhợt, mồ hôi đổ ướt đầu, râu tóc bần bật.

Đường Dịch bên ngoài cửa thốt vọng vào:

- Hải nhi đã cho chất Đoạn trường tỏa hồn tán vào kẹo, nếu lão nhân gia vọng động, thì chất độc sẽ phát tác nhanh đấy!

Âm thanh cung cung kính kính, tỏ rõ cái vẻ ân cần, nhưng người nghe không khỏi rợn mình.

Đường Vô Ảnh rít lên:

- Sao người làm thế?

Đường Dịch đáp:

- Không sao cả! Chỉ vì...

Bỗng, y trở nên khốc liệt, tiếp:

- Bởi vì hải nhi chịu đựng hết nỗi rồi! Gia gia áp chế quá nhiều rồi. Tuy gia gia nhượng quyền chưởng môn cho hải nhi, song bất cứ việc gì, hải nhi cũng không có quyền quyết định, mà phải chờ gia gia tác chủ! Từ việc nhỏ đến việc lớn, gia gia đều chen vào. Hải nhi chỉ là một cái bóng mờ, một con bù nhìn.

Rồi hấn cười khan, tiếp luôn:

- Dưới sự lãnh đạo của hải nhi, bốn môn sẽ trở thành minh chủ võ lâm! Sự cường thịnh sẽ hơn gia gia ngày trước trăm ngàn lần.

Đường Vô Ảnh sững sờ!

Thần sắc của lão ảm đạm quá.

Một lúc lâu, lão cười thảm, thốt:

- Ta đã biết sớm là người có cái dã tâm to lớn! Nhưng người lầm...

Đường Dịch cười vang:

- Hải nhi lầm? Gia gia ơi! Gia gia sống đã đủ lắm rồi!

Đường Vô Ảnh hừ một tiếng:

- Phải! Ta sống đủ lắm rồi! Tất cả mọi việc trên đời, ta đều có chứng kiến.

Bỗng, lão nổi giận, quát to:

- Tuy nhiên, ta chưa từng thấy một đứa con bất hiếu như người!

Gân mặt giật thấy rõ, mồ hôi vã ra như tắm, lão tiếp với giọng thâm trầm:

- Chẳng lẽ người quên hết những tình cảm ta dành cho người? Chẳng lẽ người chỉ nhớ những lần ta nghiêm phạt?

Lão dừng lại, lệ thảm rơi theo mồ hôi lạnh.

Đường Dịch cũng xuất hạn ướt đầm, xúc động đến rung người. Bỗng, y nghiêng rằng, thốt:

- Lúc nhỏ, gia gia rất tốt với hài nhi. Nhưng khi hài nhi lớn lên, gia gia lại áp chế, càng ngày càng khắc nghiệt...

Đường Vô Ảnh chận lại:

- Từ lúc người kế vị chưởng môn, ta sợ người trở lại tính cũ, cho nên ta phải kiềm chế người!... Song ta lầm! Đáng lẽ lúc người còn nhỏ, ta không nên quá dung dưỡng người như vậy!

Lão lại dừng.

Đường Dịch cũng nín lặng.

Thời khắc trôi qua, từng phút, từng phút! Sắc mặt lão nhân dần dần biến đổi, từ trắng đến xanh, rồi đen, rồi tía.

Lão lầm nhẫm:

- Dường bất giáo! Giáo bất nghiêm!... Ta lầm! Ta lầm?...

Đường Dịch lau mồ hôi trán, thốt:

- Vô luận làm sao, gia gia quy tiên rồi, hài nhi sẽ an táng trọng hậu. Cho gia gia được mồ yên mả ấm, hồn thanh thần nơi suối vàng!

Đường Vô Ảnh cười thắm:

- Tốt! Chí hiếu, chí hiếu!

Đường Dịch tiếp:

- Tuy nhiên, vật của Đường gia, lão nhân gia nên trao cho hài nhi! Vật đó, hẳn gia gia cũng biết là vật gì rồi.

Đường Vô Ảnh buông gọn:

- Được! Ta trao cho người! Hãy bước lại đây mà lấy!

Đường Dịch bước vào một bước, nhưng lùi lại liền, thốt:

- Gia gia cứ chỉ chỗ cất dấu, sau khi gia gia quy tiên, hài nhi sẽ lấy cũng không muộn.

Đường Vô Ảnh cười lớn:

- Trong phút giây này, người vẫn còn sợ ta sao?

Đường Dịch không đáp, như vậy là mặc nhận! Cái dư oai của lão nhân vẫn còn ghê gớm!

Đường Vô Ảnh cười nhẹ:

- Người tự tin rằng ta sẽ trao?

Đường Dịch trầm giọng:

- Gia gia không khi nào để cho loại ám khí tuyệt thế phải mai một, để Đường môn vì vậy mà phải suy vi...

Lão nhân cười khan:

- Đáng quý cho con trai ta quá chừng! Người hiểu thấu đáo tâm can của ta! Chiếc hộp đựng Lạc Hồn Thần Châm ở ngay trong cổ xe của ta, người sẽ tìm thấy dễ dàng. Con trai đáng quý của ta ơi! Cứ lấy! Lấy đi!

Lão cười lớn một lúc, rồi tràng cười yếu dần, yếu dần.

Là tông chủ ám khí, là tay kiếm thiên phong, trọn đời tàn sát biết bao anh hùng hảo hán! Không ngờ lão lại chết dưới tay con trai của chính mình. Đường Vô Ảnh đáng thương hay đáng trách?

Đoạn trường tảo hồn tán tụy là chất kịch độc, nhưng chẳng lẽ một tay cao thủ trong nghề ám khí, dùng độc như Đường Vô Ảnh lại không giải được? Lão không thể, hay không muốn?

*
* *

Nửa khắc thời gian sau, Đường Dịch mới dám vào.

Đường Vô Ảnh còn ngồi nguyên tại chỗ, không ngã. Đôi mắt mở trừng trừng, trông đáng sợ.

Đường Dịch bất giác rùng mình! Mồ hôi lạnh đầm ướt lòng bàn tay!

Y bước đến bên chiếc xe lăn.

Quả nhiên, có chiếc hộp bằng gỗ tử đàn. Chiếc hộp đựng loại ám khí thần. Chiếc hộp bảo trì tinh danh Đường môn qua nhiều thế hệ.

Cuối cùng, nó về tay Đường Dịch.

Y bế xác Đường Vô Ảnh, đặt lên giường, lau sạch dấu máu, vuốt mắt lão nhân nhắm lại. Dù chính y hằng muốn cái chết đó, dù y can đảm đến đâu, cũng không tránh khỏi run tay. Hàm răng dưới đánh liên hồi vào hàm trên, kêu lạch cạch, lạch cạch.

Rồi y quỳ tại đó.

Lâu lắm, Đường Dịch mới ra khách sảnh. Lúc đó, tân khách vẫn còn đông.

Y vận bộ y phục đen.

Quần hùng nhận ra, sắc diện y ảm đảm quá. Nơi đôi mắt, ngấn lệ chưa khô.

Họ kinh hãi, biết là có biến trong Đường môn.

Đường Dịch với giọng bi thương, thốt:

- Gia phụ đã quy...

Y nghẹn ngào, rồi nức nở. Câu nói bỏ dở!

Quần hùng biến sắc.

Đường Bảo thấy màn đen buông trước mắt, ngã xuống tại chỗ, hôn mê liền.

Đèn treo, hoa kết, tất cả những gì biểu hiện cho sự vui, đều được triệt hạ, nhường chỗ cho màn tang tóc hiện ra.

Ai cũng lắc đầu, thầm nghĩ rằng Đường môn bất hạnh cực độ, chỉ trong vòng ba hôm mà có bao nhiêu sự biến. Lễ vật chúc mừng đám cưới biến thành tế phẩm.

Đường Dịch cất giọng trầm trầm:

- Phận làm con, lúc cha mẹ còn, không trọn hiếu, thì khi cha mẹ mất, phải trọn tâm. Đường Dịch này quyết cử hành một tang lễ trang trọng để cho hồn gia phụ được an vui nơi chín suối! Các vị đều là bằng hữu của tại hạ, và là văn bối của gia phụ. Vậy mong các vị

chịu khó lưu lại đây đủ bốn mươi chín ngày, chờ cho tại hạ mai táng thi hài gia phụ xong, rồi mới xin đi! Giờ tại hạ vào phòng cử tang, báo hiếu.

Dù thân, dù sơ, tân khách hầu hết vì nể oai họ Đường, không dám cáo từ!

Trong bốn mươi mấy ngày tới, Đường Dịch không thấy xuất hiện. Ai ai cũng cho là y quá bi thảm, tâm tình rối loạn, không còn tiếp đãi tân khách được nữa nên cũng chẳng trách phiền.

Sau, quần hùng lại nghe đồn rằng Đường Dịch tự giam mình vào tịnh xá của cha, nói là để tụng niệm người quá cố. Ngày ngày chỉ có một gia đình mang cơm nước đến cho y. Y lại chỉ dùng chay, bỏ mặn, từ khước mọi người thân. Cả Đường Bảo và Đường Yến cũng không được vào gặp y.

Biết được điều đó, quần hùng càng khâm phục Đường Dịch.

Hai hôm sau, bỗng có bốn đại hán vận áo trắng từ hướng đông phi ngựa đến nơi.

Cả bốn người đều khoát vẻ phong trần, gần như tiêu tụy, nhưng niềm phấn khởi hiện rõ nơi khoảng giữa đôi mày.

Họ không đội nón, đội mũ, nhưng họ chít khăn trắng rộng độ hai tấc.

Họ chưa biết Đường Vô Ảnh đã chết, thì hẳn là không phải đến diếu tang rồi.

Tân khách không quan tâm đến họ cho lắm.

Trong số, chỉ có hơn hai mươi người, biến đổi thần sắc, bước ra nghinh đón.

Đường Bảo cũng lấy làm lạ, song không tiện nói gì.

Bốn đại hán áo trắng đến trước hai mươi người đó, trầm giọng thốt:

- Tân chủởng môn bốn môn đã xuất hiện, truyền lệnh toàn bộ lập tức đến Kinh Châu.

Hơn hai mươi người đó phấn khởi tinh thần, hấp tấp quay mình trở vào khách sảnh, tìm Đường Bảo, nhờ hắn đưa đến gặp Đường Dịch để cáo từ.

Đường Bảo đoán họ là những người trong một môn phái bí mật nào đó, và trong môn phái đó có việc khẩn cấp bắt buộc họ phải có mặt.

Hắn không tiện trở ngăn, nghiêng mình thốt:

- Gia phụ đang lúc thương tâm, không tiện tiếp khách, nếu các vị có việc gấp, xin cứ tự nhiên ra đi, tại hạ không dám cầm lại.

Hắn sụp lạy hai người đó đáp lại sự diếu tang. Họ vội trả lễ rồi ly khai Đường phủ liền.

Họ là những người đồng môn phái, song chẳng biết nhau, tuy nhiên tất cả đều nhận ra bốn đại hán áo trắng.

Kể ra, cũng là một sự lạ!

Đường Bảo tuy có kỳ quái, song trong lúc này, hắn đâu còn tâm tư để suy luận viển vông?

*

* *

Hôm nay, Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ đã đến Giang Lăng.

Hành trình từ đất Thục đến Động Đình không xuyên qua địa phương này.

Chỉ có điều, nếu đi theo lối tắt, thì phải vượt núi, trèo đèo, gian lao vất vả. Tiêu Phi Vũ không muốn Triển Mộng Bạch phải khổ, vì thương thế chàng hãy còn trầm trọng, nên đành phải phí thời gian đi lộ trình vòng quanh.

Giang Lăng thuộc đất Kinh Châu. Ngày xưa là một địa điểm quan trọng, là nơi gặp gỡ của những con đường chính yếu từ bốn phương dẫn đến, vì vậy thường có nạn binh đao.

Giờ đây, đang lúc thái bình, dân cư đông đảo, khách thương tấp nập, trở nên nhộn nhịp vô cùng.

Theo ý Triển Mộng Bạch thì cả hai nên tìm một khách sạn tầm thường ở ngoại ô nghỉ đêm. Song, Tiêu Phi Vũ xa hoa thành tánh, khi nào nàng chịu tá túc ở một nơi thiếu tiện nghi?

Triển Mộng Bạch không nỡ trái ý nàng, đành để cho nàng vào thành, thuê trọn một tòa tiểu viện trong một khách sạn lớn.

Họ tắm rửa, dùng bữa xong, Triển Mộng Bạch ngồi yên nơi chiếc ghế, dưỡng thần.

Hành trình vất vả, thương thế chấn động, chàng cảm thấy mỗi một vô cùng, không muốn làm một cử động nào cả.

Tiêu Phi Vũ quần quít bên cạnh chàng. Nàng cũng mệt nhọc nhiều vì phải nâng đỡ chàng trên đường dài, nên nét thanh xuân rạng rỡ có kém giảm đi ít nhiều.

Dưới ánh đèn nơi đất khách, cả hai nhìn nhau, mơ màng.

Họ vui hay họ khổ?

Không ai nói với ai một tiếng nào.

Bỗng, có tiếng bánh xe lăn đến bên ngoài, hoà lẫn với tiếng ngựa hí và tiếng người nói vang vang.

Tiêu Phi Vũ ngồi không yên, nhìn sang Triển Mộng Bạch, rồi cúi đầu, không dám nhích nhích nữa.

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Vũ muội muốn ra đó xem qua?

Tiêu Phi Vũ gật đầu, nhưng lại đáp:

- Tiểu muội ở đây bầu bạn với Bạch ca, không đi đâu cả.

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Ra đó một chút cũng chẳng sao, có điều đừng làm kinh động đến ai mà sanh sự, phiền phức lắm!

Tiêu Phi Vũ nói:

- Tiểu muội ra ngoài nhìn thoáng qua rồi vào ngay! Bạch ca yên trí ngồi đây nghỉ!

Nàng rót chén trà, đặt trước mặt Triển Mộng Bạch, rồi đi liền.

Bên ngoài, ánh đèn mờ nhạt, cảnh vật hiện mờ mờ lung. Tiêu Phi Vũ đứng dưới tàng cây ngô đồng, nhìn ra cửa, thấy một đoàn đại hán vận áo dài, tiến về tòa viện ở hướng Đông.

Họ vận áo dài, rất nho nhã, song nhìn vào họ, ai ai cũng dễ dàng nhận ra là họ thuộc thành phần nằm sương tắm nắng trong giang hồ.

Họ đến cửa toà viện thì một liễu hoàn bước ra, nói:

- Nếu các vị muốn bái kiến phu nhân, thì nên vào từng người thôi, bước chân phải thật nhẹ!

Bọn đại hán đó, người nào cũng hiên ngang kiêu hùng, song thấy liễu hoàn rồi, lại cung kính kính, hết sức tuân phục.

Họ cùng cúi đầu, vâng một tiếng, đoạn hiệp nhau từng đợt bốn người, nhún gót tiến vào.

Tiêu Phi Vũ không nhận diện được ai trong đám đại hán đó, song nàng biết họ là những tay hữu danh, từng oai liệt một phương trời. Thế mà giờ đây họ thu oai, dẫn khí, sợ hãi như nai trước hổ.

Tự nhiên nàng phải lấy làm lạ, vội trở vào phòng, thuật sự việc cho Triển Mộng Bạch nghe, rồi hỏi:

- Bạch ca có thể đoán vị phu nhân đó là ai chẳng?

Triển Mộng Bạch mơ màng:

- Có được khí độ, phong thái đó thì có thể là Triều Dương phu nhân, hay thơ thơ của Vũ muội là Tiêu Mang Phong... Ngu ca không dám quả quyết.

Tiêu Phi Vũ kêu khê:

- Biết đâu lại chẳng là... chẳng là...

Triển Mộng Bạch gật đầu tiếp:

- Cũng có thể là bà ấy lắm.

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Còn các vị bằng hữu, chắc Bạch ca nhận được?

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Vũ muội muốn ngu ca ra đó xem? Nếu biết được họ thì chúng ta có thể nhờ đó suy đoán ra vị phu nhân kia!

Tiêu Phi Vũ điểm một nụ cười, gật đầu, song lại buột miệng thở dài, thốt:

- Việc của người ta, can chi đến mình mà phải tìm hiểu!

Nàng ngồi xuống, an ủi chàng:

- Thôi, bỏ đi, Bạch ca! Cứ nghĩ cho khỏe!

Triển Mộng Bạch cũng thở dài như nàng.

Chàng thừa hiểu nàng rất hiếu kỳ, đương nhiên là muốn khám phá sự bí mật đó. Song vì thương thế của chàng mà nàng phải dằn lòng.

Để làm vui cho nàng, chàng mỉm cười:

- Ngu ca ra đó xem sao!

Tiêu Phi Vũ rất mừng:

- Bạch ca... muốn ra đó sao?

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Nhưng xem qua là phải vào ngay. Tiểu muội không cho Bạch ca ở ngoài đó lâu đâu nhé, chúng ta phải cố tránh bọn chúng phát hiện ra mình!

Triển Mộng Bạch cười nhẹ, đứng lên, gượng một phút mới lấy sức bước đi nổi.

Tiêu Phi Vũ kèm bên cạnh, cùng ra khỏi phòng, đến cội ngô đồng, dừng lại đó.

Bọn đại hán chỉ chuyên chú theo dõi mọi động tĩnh trong tòa viện, không ai lưu ý đến ahi người.

Ai ai cũng xuôi tay, đứng nghiêm.

Bốn đại hán vào đột đầu, đã trở ra, song còn đứng đó, chưa dám ly khai.

Bốn người ra, bốn khác vào, ra vào rất nhanh, vào thì mỗi người cầm một chiếc bao hoặc một chiếc hộp, song ra thì tay không.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Vị phu nhân đó ngồi không mà chia của sao? Chẳng lẽ bà ta là một tay đại cường đạo? Bọn bằng hữu này đem lễ vật đến nộp cho bà?

Chàng suy nghĩ mãi, vẫn không đoán ra được vị nữ nhân nào trên giang hồ có cái khí như thế đó.

Trừ một người! Người đó là Tô Siển Tuyết, tọa trấn tại Quân Sơn!

Nghĩ như vậy, chàng quyết tâm tra cứu tình hình.

Tiêu Phi Vũ cũng nhìn đến xuất thần, chẳng còn nhớ đến là chỉ ra xem rồi vào liền!

Bỗng, một người trong số quần hùng quay mặt lại.

Một khuôn mặt rất quen, Triển Mộng Bạch chưa kịp nhận định rõ ràng thì người đó lại quay về hướng khác.

Tuy nhiên, chàng cũng nhớ được.

Thì ra, vị đó là Cửu Hiên Vân Long Tôn Cửu Khê, chàng có gặp một lần tại Tín Dương.

Tôn Cửu Khê là tay cự phú, trượng nghĩa, một con người hữu danh trong bạch đạo, tuyệt nhiên không phải là một kẻ lục lâm.

Như vậy, là chàng đoán sai rồi!

Nhưng, nếu tất cả không là lục lâm cường đạo, thì tại sao lại mang lễ vật đến cống hiến vị phu nhân kia?

Cuộc bá kiến của số đại hán đã hoàn tất, song họ vẫn còn tụ tập ở trước tòa viện như chờ đợi lệnh.

Nếu không có lệnh phu nhân, họ không dám tự tiện ly khai.

Một lúc sau, nàng liễu hoàn trở ra.

Tiêu Phi Vũ thì thầm bên tai Triển Mộng Bạch:

- Chính nàng đó mới đây ra gọi bọn đại hán vào từng đợt bốn người!

Trông thấy liễu hoàn, Triển Mộng Bạch biến sắc.

Tiêu Phi Vũ lấy làm lạ, hỏi:

- Bạch ca không nhận ra ai trong số người đó, mà lại nhận được nàng?

Triển Mộng Bạch còn kinh hãi, chưa đáp. Chàng nhìn sững liễu hoàn, rồi đưa tay chà mắt, như sợ mất hoa, nhìn lầm.

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ:

- Nhìn gì mà kỹ thế! Nếu nàng ấy không còn quá nhỏ, hẳn tiểu muội đã phát ghen rồi!

Bây giờ, chàng mới cất tiếng:

- Nàng ấy tên là Tiểu Thúy!

Tiêu Phi Vũ cau mày:

- Tiểu Thúy là ai? Hay là tiểu liễu hoàn của một cự tình nhân của Bạch ca?

Nàng cắn môi, nín lặng.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Nàng là liễu đầu trong gia đình của ngu ca đó!

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Nàng vẫn còn tức, tiếp:

- Thế ra, vị phu nhân kia là vợ của Bạch ca!

Triển Mộng Bạch cười khổ:

- Ngu ca làm gì có vợ? Ngu ca đang kỳ quái đây...

Tiểu Thúy cầm chiếc giỏ trúc, trong giỏ có đựng vật gì đó. Nàng trao cho mỗi người một vật. Vì vật đó có thể tích rất nhỏ, nên Triển Mộng Bạch không thấy được rõ.

Rồi nàng thốt:

- Phu nhân đang ngồi nghĩ, các vị về đi. Nhưng từ từ mà rút lui, đừng làm ồn, kinh động đến phu nhân.

Quần hùng vang khẽ một tiếng, đoạn nối đuôi nhau bước đi. Không ai dám tranh trước tranh sau, tránh mọi tiếng động nhỏ!

Tôn Cửu Khê đi sau cùng.

Tiểu Thúy vào trong rồi, Tôn Cửu Khê cũng chưa đi xa, Triển Mộng Bạch khẽ vỗ tay vào nhau, trầm giọng gọi:

- Tôn Cửu Khê! Tôn huynh!

Tôn Cửu Khê lướt nhẹ tới, vừa kinh ngạc, vừa mừng. Triển Mộng Bạch bước ra, hỏi:

- Tôn huynh còn nhớ tại hạ chăng?

Tôn Cửu Khê kêu lên:

- Triển huynh phải không? Làm sao lại ở đây?

Tay y còn cầm vật đó, chưa cất vào mình.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Việc dài dòng lắm! Mời Tôn huynh vào phòng, chúng ta đàm đạo!

Vào phòng rồi, Tôn Cửu Khê nhìn quanh quẩn, chợt bật cười, hỏi:

- Triển huynh mời tại hạ vào đây để uống rượu mừng à?

Triển Mộng Bạch sợ Tiêu Phi Vũ nổi hung vì câu nói sỗ sàng của Tôn Cửu Khê, ngờ đâu nàng không đỏ mặt, cúi đầu, mà lại còn có vẻ đắc ý.

Tôn Cửu Khê hỏi:

- Vị cô nương này là...

Triển Mộng Bạch đáp:

- Là Tiêu Phi Vũ cô nương, ái nữ của Đế Vương Cốc chủ đó!

Tôn Cửu Khê kinh hãi, ngừng ngay tiếng cười, rồi ấp úng:

- Tại hạ... không biết... nên đắc tội... Tiêu cô nương...

Triển Mộng Bạch không ngờ là ba tiếng "Đế Vương Cốc" lại có oai lực phi thường như vậy.

Sợ Tôn Cửu Khê ái náy quá mất vui, chàng thốt:

- Tại hạ mời Tôn huynh vào đây, là để thỉnh giáo một việc!

Tôn Cửu Khê gật đầu:

- Triển huynh cứ nói!

Y nghiêm chỉnh thái độ, không dám cười đùa như trước nữa.

- Huynh đài đến đây, là vì mục đích gì? Và trong viện kia...

Bỗng, Tiêu Phi Vũ ngẩng đầu lên, cười nhẹ, cắt ngang:

- Trong viện đó có phải là phu nhân của Triển Mộng Bạch chăng?

Nàng vẫn không yên tâm, dù Triển Mộng Bạch đã thanh minh rồi.

Triển Mộng Bạch cười thầm.

Tuy nhiên, chàng chính sắc mặt, thốt:

- Tôn huynh đừng nghe Tiêu cô nương nói đùa, hãy cho tại hạ biết vị phu nhân trong viện đó là ai?

Tôn Cửu Khê lộ vẻ khó khăn, cau mày, nhăn mặt, ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Tiêu Phi Vũ giục:

- Có gì khó khăn lắm sao? Các hạ cứ nói, bọn tôi hứa sẽ giữ bí mật cho!

Tôn Cửu Khê cười khổ:

- Thật ra, thì việc này không tiện tiết lộ, song Triển huynh là con người đáng kính, tại hạ không thể khước từ. Đối với Triển huynh, tại hạ không thể có thói tiểu nhân!

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Đã vậy, các hạ cứ nói ngay ra, chứ ấp úng mãi thì có khác nào tiểu nhân đâu?

Triển Mộng Bạch thấy nàng vẫn ương ạnh như xưa, nghĩ thầm:

- Thì ra, nàng chỉ ôn nhu đối với một mình ta thôi, còn với ai khác thì vẫn chứng nào tật nấy.

Tôn Cửu Khê lấy tay ôm đầu, nhăn mày một lúc, rồi cố gắng được mấy tiếng:

- Chẳng dám dấu Triển huynh, tại hạ là môn đồ của Bố Kỳ Môn...

Triển Mộng Bạch giật mình:

- A! Tại hạ hiểu rồi!

Tiêu Phi Vũ cũng kêu lên:

- Tôi biết rồi! Người trong viện là vợ của Chưởng môn Bồ Kỳ Môn! Như vậy là tôi...

Nàng nhìn sang Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười, đột nhiên bỏ câu nói.

Đáng lẽ nàng phải tiếp nối với hai tiếng "yên tâm".

Tôn Cửu Khê thừa hiểu nàng muốn nói gì, buồn cười thầm cho nàng, thay vì cất tiếng chi, y chỉ lắc đầu phụ họa cái ý của nàng.

Tiêu Phi Vũ hừ một tiếng:

- Các hạ lắc đầu như vậy, hẳn là có chí, có rận gì ở trên đầu?

Tôn Cửu Khê lơ đi, đặng hắng một tiếng, tiếp:

- Bốn môn tản mác từ lâu, sau ngày Tần chưởng môn chết đi, mãi đến hôm nay, tân chưởng môn mới xuất hiện...

Triển Mộng Bạch lại kêu lên:

- A!

Rồi chàng giục:

- Tôn huynh thuật tiếp đi!

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Tân chưởng môn vừa xuất hiện, liền bắt tay vào công việc chỉnh đốn hàng ngũ, củng cố thực lực. Người là bậc hùng tài, đảm lược, một nhân vật kể như hi hữu. Cho nên, ai ai cũng kính nể phu nhân của người.

Triển Mộng Bạch thờ người một lúc, vụt cao giọng:

- Tân chưởng môn tên họ là chi? Y có chấp chưởng lá Bạch Bồ Kỳ của Tần lão tiên bối lưu lại hay không?

Tôn Cửu Khê kinh hãi, trầm nghĩ:

- Tại sao hai người này hiểu rành về môn phái của ta quá vậy? Ta nói ra điều gì, họ cũng hình như biết trước cả.

Y trầm giọng tiếp:

- Tên họ của tân chưởng môn nhân, tại hạ chưa được biết, song lá Bạch Bồ Kỳ và pho bí kíp của bốn môn, thì tại hạ đã có dịp thấy rõ!

Triển Mộng Bạch hỏi gấp:

- Chân hay giả?

Tôn Cửu Khê đáp:

- Bạch Bồ Kỳ của bốn môn, tuy là một khuôn vãi xem rất tầm thường, song nếu đem nhúng nước, thì sắc hoa hiện lên ngay. Ngoại nhân không làm sao chế được vật giả.

Triển Mộng Bạch ngả người ra thân ghế, trầm tư.

Chính chàng đã chôn Bạch Bồ Kỳ và pho bí kíp ở Mạc Côn Sơn. Từ đó đến nay chàng chưa hề đề cập tới việc đó với ai. Như vậy, làm sao vị tân chưởng môn nào đó có được, mà trình chiếu trước thuộc hạ?

Thật là một sự khó hiểu!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Nàng tiểu hoàn bên cạnh vị phu nhân đó, phải chăng tên là Tiểu Thúy?

Tôn Cửu Khê lắc đầu:

- Tại hạ không rõ.

Tiêu Phi Vũ đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch:

- Cửa nhà chàng ta đó!

Tôn Cửu Khê giật mình:

- Thật vậy à?

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Nàng lớn lên trong gia đình tại hạ, thì tại hạ làm thế nào được.

Tôn Cửu Khê trầm ngâm một lúc lâu:

- Hay là... Tiểu Thúy cô nương trốn khỏi gia đình Triển huynh, rồi vào hầu hạ phu nhân bốn môn?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ xa nhà đã một thời gian khá lâu, không biết được có biến cố gì xảy ra tại đó! Rất có thể Tôn huynh nghĩ đúng. Tuy nhiên, vị phu nhân đó là con người như thế nào, Tôn huynh cho biết được chăng?

Tôn Cửu Khê đáp:

- Đoan trang, hiền học, đẹp như tiên nữ.

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Bao nhiêu tuổi?

Họ hỏi dồn, nối tiếp nhau mà hỏi, mừng tượng sự tình có liên quan mật thiết với họ.

Tôn Cửu Khê vô cùng kỳ quái, tuy nhiên không thể không đáp.

Y thốt:

- Độ niên kỷ với cô nương.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Hai mươi tuổi! Không thể là Triều Dương phu nhân, cũng không thể là Tiêu Man Phong. Thế là ai? Tại sao Tiểu Thúy lại đi theo nàng?

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Trong gia đình Bạch ca, có người nào như vậy chăng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu.

Bỗng, Triển Mộng Bạch hỏi:

- Tôn huynh có thể đưa tại hạ đi gặp nàng chăng?

Tôn Cửu Khê lắc đầu:

- Bốn chưởng môn không hề chường mặt tiếp xúc với ai. Suốt ngày, dùng bạch bố bọc đầu, không sao nhận diện được. Phu nhân cũng như vậy, không muốn tiếp kiến người ngoài.

Triển Mộng Bạch cố nài:

- Tôn huynh thử tìm một biện pháp.

Tôn Cửu Khê thở dài:

- Nếu là người khác, thì tại hạ khó tuân mệnh! Song, Triển huynh là người đáng tin nhiệm...

Triển Mộng Bạch chú ý:

- Tôn huynh có thể cho biết thêm?

Tôn Cửu Khê giải thích:

- Bốn chưởng môn đã sai tín sứ đi khắp sông hồ, triệu tập huynh đệ bốn phương, cùng quy tặc về Kinh Châu, họp đại hội. Hiện tại, đã về gần hết, chỉ còn chờ nhóm người đang làm khách tại Đường môn ở đất Thục.

Thì ra, bốn đại hán chít khăn trắng trên đầu, đến Đường phủ hôm đó, là tín sứ của Bố Kỳ Môn.

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Huynh đệ trong bốn môn rất đông, song chỉ những người có danh mới được triệu tập. Địa điểm dành cho đại hội, do một vị đồng môn tại Kinh Châu bố trí. Có lẽ, trong ba hôm nữa, đại hội sẽ khai mạc. Người tham dự đại hội, phải bao đầu bao mặt.

Tiêu Phi Vũ nhớ lại ngày nào tại Thái Hồ, có bắt được mấy tên dùng bạch bố bao đầu.

Bất giác, nàng phì cười.

Triển Mộng Bạch hân hoan ra mặt:

- Tuyệt kế! Chỉ cần Tôn huynh cho biết địa điểm và thời gian, tại hạ sẽ dùng bố trắng, bao đầu bao mặt như các môn đồ, để trà trộn vào.

Tôn Cửu Khê thở dài:

- Vị tân chưởng môn là một con người cực kỳ thận trọng, số đệ huynh tham dự có ấn định rõ ràng, và mỗi người đều có một tín bài cầm tay...

Y lấy trong mình ra một thẻ trúc, hai mặt đều có dấu hiệu, chính là vật mà Tiểu Thúy trao cho mỗi người lúc trước.

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Tín bài bằng trúc này có thể ngụy tạo, nhưng cái tên trên tín bài, phải phù hợp với tên trong sổ danh sách.

Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ:

- Cẩn thận đến thế là cùng! Mình mạo nhận một cái tên nào đó, nếu tên không có trên danh sách, thì lộ chuyện ngay!

Tiêu Phi Vũ thốt:

- Mình cứ tiến thẳng vào, cần gì tín bài, danh sách!

Tôn Cửu Khê mỉm cười:

- Người khác thì cần như vậy, chứ Triển huynh thì khỏi!

Triển Mộng Bạch mừng rỡ:

- Tôn huynh nói vậy nghĩa là sao?

Tôn Cửu Khê giải thích:

- Một số người trong bốn môn từng thọ ơn Triển huynh, dù họ có nát thân, cũng không đền đáp xứng đáng. Nếu Triển huynh hô một lời, là sẽ có nhiều người sẵn sàng nhượng tín bài cho Triển huynh sử dụng!

Tiêu Phi Vũ sáng mắt:

- Thế thì hay lắm! Các hạ nhấn tin dùm, làm sao cho có hai chiếc tín bài là được!

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Cứ theo sự hiểu biết của tại hạ, thì sẵn có Hoành Giang Thiết Long Giang Trung Trụ, và Triệu Sơn Quán ở gần đây, tại hạ xin đi gọi hai người đó!

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ, hỏi:

- Còn các hạ? Sao các hạ không nhượng tín bài?

Tôn Cửu Khê mỉm cười:

- Tại hạ muốn theo các vị để xem nhiệt náo, và tiếp trợ hai vị nếu cần!

Y nghiêng mình chào biệt, rồi bước đi liền.

Triển Mộng Bạch thừa hiểu, những vụ thi ân đó, là do bọn Đồ Vân Thiên làm, gán cái tiếng cho chàng.

Chàng nhích nụ cười khổ, không hiểu nên buồn hay nên vui.

*

* *

Hai hôm sau.

Bên ngoài thành Kinh Châu, trong một tòa viện rộng lớn, nhiều bóng người dao động, rộn rịp khác thường.

Tất cả đều vận áo trắng, đầu và mặt trùm bố trắng, trông như những bóng ma.

Ngôi nhà đó, có tiếng là nguy hiểm, vì thế mà bị bỏ phế từ lâu.

Nhưng hôm nay, ngôi nhà nhiệt náo vô cùng. Từ xa xa, người ta nghe những tiếng cười, tiếng nói, từ trong ngôi nhà vọng ra.

Thời gian về đêm, đèn đuốc sáng choang, ánh đèn chiếu đến ngoài mấy trượng.

Bóng người lũ lượt từ muôn phương đổ đến, qua canh ba thì thưa dần.

Chính lúc đó, có ba bóng trắng.

Họ tiến đến rất nhanh.

Khi gần đến nơi, một trong ba người nói:

- Chúng ta đến chậm một chút, để hai vị hỏi phải tiếp chuyện với những người quen.

Một người đáp:

- Tôn huynh an bày rất chu đáo!

Họ đến bậc thềm.

Bên trong, có tiếng hỏi vọng ra:

- Ai?

Ba người cùng đáp:

- Khiếu vũ huynh phong! Bố kỳ độc tôn!

Cánh cửa sơn đen mở hé, ba người lách mình vào.

Bên trong, có sáu đại hán bao mặt, vận áo trắng, phòng thủ.

Một người cất tiếng:

- Ba vị đến trễ đó! Xin cho xem tín bài.

Cả ba trình tín bài.

Đại hán đó xem, và cao giọng thốt:

- Tôn Cửu Khê, Giang Trung Trụ, Triệu Sơn Quân.

Một đại hán khác dò tìm tên trong bản danh sách, rồi gật đầu:

- Đúng rồi! Xin mời vào!

Cả ba còn vượt qua một khuôn viên sâu, mới đến khách sảnh.

Trước khách sảnh, có mười hai đại hán, giữ cửa. Họ lại tra danh sách một lượt nữa, mới cho đi vào.

Ba người đó, dĩ nhiên là Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ, và Tôn Cửu Khê.

Qua lọt hai cửa rồi, họ thở phào nhẹ nhõm.

Riêng Triển Mộng Bạch thì thâm kính phục tân chủởng nhân là một con người cẩn mật, không dám khinh thường.

Chàng càng muốn biết con người đó là ai.

Trong đại sảnh, có hơn trăm người, cùng ngồi xếp bằng tròn ngay trên nền.

Tất cả đều dùng bố trắng bao đầu, bao mặt.

Lúc mới đến, chưa vào đây, thì ai ai cũng cười cười, nói nói, nhưng vào đây rồi, người nào cũng im thin thít.

Vả lại, lúc ra đi, họ còn vây đoàn, hiệp lũ, họ còn thấy mặt nhau, nên họ gọi những người quen, hàn huyên một đôi câu, vào đây rồi, bao đầu, bao mặt, họ còn biết ai mà gọi?

Bọn Tôn Cửu Khê đến một góc tường, ngồi xuống.

Sau đó, có năm sáu người nữa, lần lượt tiến vào.

Tiêu Phi Vũ ngồi đếm số người. Hiện diện, có tất cả một trăm bảy mươi bảy vị...

Gần hai trăm người hiệp chung một chỗ, thế mà chẳng có một tiếng động khẽ.

-- o O o --